

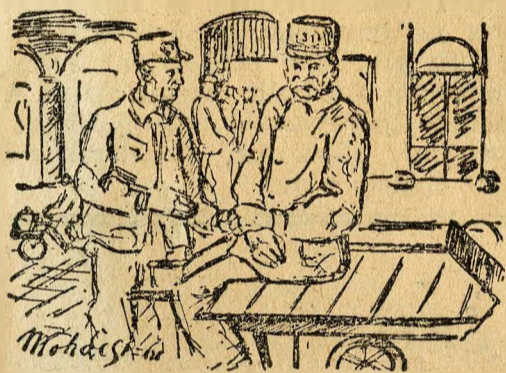
1948 JÜN. 27
Szombat

JAJ AZ A BOY!

Haldoklik a pesti hordáripár

Ki emlékszik még arra a régi világra, amikor minden „jobb utca“ sarkán vörössapkás hordárba ütközött az ember s ha a szürke redingotos pesti arslán a kelletténél mélyebben pillantott valamelyik sétáló dáma szemébe, csak intenie kellett s már ott termett a héjaszemű hordár, hogy néhány krajcár, vagy korona (jóságos Is'en mekkora pénz volt) ellenében közvetítse a merész levélkét, mely szokás szerint így kezdődt: „Tisztelt Nagysám! Mióta megláttam Önt...”

Eltűnt a régi világ és vele lassan eltűnik a hordár is. Hol van ma már a figyelmes és vizsgasze-

mű „közszolga“, kalandok és üzletek tapintatos, pontos közvetítője?

Trógerék lettünk, uram!

A Keleti előtt és a Köztársaságtéren ácsorognak a megmaradt pesti hordárok kis csoportjai. Mellettük a kézikocsijuk, csavart cigarettából fújják a füstöt és fanyar-keserű arccal bámulnak maguk elé. Lesik az érkező vonatokat, amiktől létük függ.

Bizony, ilyen szűköcske területekre korlátozódott működésük, s a hordár, aki néhány éve még Ámor postása, milliós üzletek közvetítője volt, ma keservesen tolja zötyögő kordóját. Fel is sóhajt keservesen, mikor megszólítom:

— Nem élet ez már. Trógerék lettünk, uram, közönséges trógerék.

Megtörli izzadt homlokát nagy farka kendőjével, s a kocsiját méregeti aggodalmasan

— Drága ám a reparálás — panasolja. — Tegnapelőtt 60 forintot fizettem egy vacak kis tengelyjavításért.

Hol a régi szerelem?

Elvegyülök az ácsorgó hordárok között, s megtudom, hogy életük bizony jobbára csak vegetálás. De hallgassuk meg, mit mond Gubicza bácsi, a legöregebb pesti hordár.

— Így van ez, uram: vége a mi pályánknak. Nincsen már szerelem. Ahogy a nóta is mondja: hol van az a nyár, hol a régi szerelem... Hol vannak azok a fér-

fiak, akik egy-egy rövid kis levélkéért 4—5 korona borraivalót is fizettek. Az emberek ma mind rohannak, tülekednek, szaladnak a perc után, — ki ér ma rá a szerelemre? Annak a kevésnek pedig, aki ráér, — pénze nincs. Arról nem is beszélek, hogy negyven évvel ezelőtt minden kis jogászyrek, vagy kadét hordárral vitette a táskáját, ma a tábormokok is maguk cipelik a kofferjeiket.

— Hol volt a standja, Gubicza bácsi?

— Az Abbazia előtt. Vázsonyi meg Szomaházy volt a törzsvendégem. Csak rajtuk, kettejükön megkerestem a házbért, meg a villanyomat.

Ábrándozva néz a messzibe.

— Azt hiszem, rövidesen teljesen kipusztulunk, hiszen ezeröttszázból ma csak százötvennégyen maradtunk.

A telefon meg a boy az oka!

— Mi az oka a hordárok pusztulásának?

— Mi?! — s az öreg felkacag keserűen, mint Lear király. — A boyrendszer, uram, a boyrendszer. Az a mi halálunk. A „könnyű“ munkát ők kapcsolják le az orrunk előtt. Ja, jó nekik. Biciklin járnak, meg motoron. De átkozzuk a telefont is eleget. Ki küld

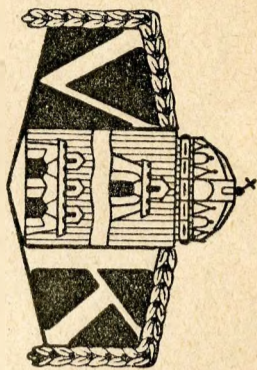
ma már szerelmeslevelet? Egyszerűen felveszi a kagylót és már kész is a találka. Pedig nagy kár ám mi értünk, édes uram. Nem dicséretünkre mondom, de nekünk még a rendőrség is hasznunkat veszi. Egyszer egy körözött szélhámost fogtunk idekint a pályaudvar előtt. Valahoya elküldte egyikünket a pasas, de a kollégának gyanús volt a dolog, rendőrrel jött vissza. Máskor meg áldetküvet fogtunk. Azt is idekűnn. Köszönetet is mondott érte a rendőrség.

Néhányan komoran rábólintanak hogy: „úgy volt az, bizony“. Az öreg meg nagyot sóhajt és befejezi:

— Azt már meg sem említjük, kérem, hogy még mindig „közszolga“ a hivatalos nevünk. Ma, 1948-ban! Nem lehetne legalább ezt megváltoztatni?

Turi András

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Turi András
Jaj a Boy!
Haldoklik a pesti hordáripár

Forrás:

Habacskó

1948
júni 27
(Köt. v. fiz.)
(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

331.781

Hely

Idő

1948
júni 14

Személy

Helyszám

Székesfehérvári házinyomda 1926 — 8891